

Ingmārs Jurisons, Jānis Pinkulis

Vaikulis pie Krievijas realitātes jau pieradis

Raimonda Vaikuļa vārds aizvadītajā rudenī tika piesaukts ļoti bieži – latviešu aizsarga atstāšana ārpus Latvijas izlases sastāva, pat nedodot viņam iespēju sevi apliecināt sagatavošanās posmā, joprojām tiek uzskatīta par vienu no daudzajām kļūdām, kas tika pieļautas ceļā uz Eiropas čempionāta finālturnīru. Protams, tagad par to var runāt tikai pieļāvuma formā, taču fakts paliek fakts – jau otro sezonu Vaikulis spēlē vienā no vadošajiem Austrumeiropas klubiem Permas "Ural Great" un izpelnījies daudz atzinīgu vārdu no basketbola lietpratējiem kā stabils un uzticams spēlētājs. Permas klubs pēdējos gados Latvijā ir biežs viesis, ne tikai aizvadot šeit oficiālas spēles, bet arī piedaloties pārbaudes turnīros un rīkojot treniņnometnes, līdz ar to mājās biežāk izdodas pabūt arī Raimondam. Sazvanoties, lai vienotos par interviju, klausulē gan atskan krievu valoda. Ar to arī sākām šo sarunu.

– Kad pirmīt pirmoreiz sazvanījāties, atbildēji ar krievisko aļo... Kā tad īsti ir – tik pamatīgi jau esi iedzīvojis Krievijā vai tomēr uz Latviju joprojām brauc kā uz mājām?

– Patiešām esmu paspējis pierast pie Krievijas, un jāatzīst, ka jūtos tur labi – kā nekā nu jau trešais gads, kopš aizbraucu uz turieni. Dažreiz pat pieķeru sevi, ka esmu sācis domāt krieviski... Protams, tas nav apzināti, taču ikdienā esmu pieradis pie šīs valodas, un tāpēc tā reizēm sanāk. Par to telefona zvanu. Tobrīd kaut kā apjuku, kādu īsti karti esmu ielicis telefonā, tāpēc arī drošības pēc labāk atbildēju krieviski.

– Trešais gads Krievijā. Nav daudz leģionāru, kas šajā valstī iekārtojas uz ilgāku laiku...

– Es pat nezinu – vienkārši tā sanācis. Pēc spēlēšanas Maskavas "Dinamo" nāca piedāvājums no "Ural Great", un es uzskatīju, ka tas ir pietiekami spēcīgs un Eiropā zināms klubs, lai neatteiktos no šādas iespējas. Pirmais gads mani pilnībā apmierināja, un tādēļ nolēmu palikt Permā arī uz otru gadu, lai gan bija piedāvājumi arī no citurienes. Piemēram, mani atpakaļ pie sevis vēlējās dabūt Maskavas "Dinamo" – bija pārrunas ar kluba prezidentu, taču beigās viss nojuka. Interesējās arī citi Krievijas klubi, bija piedāvājums doties uz Beļģiju. Iespējams, varēja izmēģināt spēkus kaut kur citur, taču, izvērtējot visus "par" un "pret", paliku – līmenis tur ir pietiekami augsts gan treniņos, gan spēlēs, klubs kotējas labi, arī finansiāli esmu apmierināts. Zināju, ka uz soliņa jāsēž nebūs – varēšu spēlēt, pierādīt sevi, un tad jau piedāvājumi nekur nepazudīs. "Ural Great" tomēr ir labs ieraksts jebkura basketbolista biogrāfijā. Man uz rokas jau bija līgums ar "Ural Great" arī uz šo sezonu, tā ka nekādas pārrunas vai formalitātes pat nebija nepieciešamas.

– Tev bija līgums, tomēr tu izskatīji citus variantus. Vai tas nozīmē, ka potenciālajiem pircējiem būtu bijusi jāmaksā arī izpirkšanas summa?

– Nē, patiesībā šajā ziņā Krievijā attieksme ir ļoti brīva – visu ir iespējams sarunāt. "Ural Great" nav tas klubs, kas tev spiedīs kaut ko ar varu, – ja tev tajā komandā nepatīk, droši vari ņemt savas mantiņas un doties meklēt laimi citur. Protams, patlaban, sezonas vidū, tik viegli tas vairs nebūtu, bet starpsezonā, domāju, ja pateiktu, ka vēlos doties spēlēt citur, neviens mani tiesā nesūdzētu un nekādus miljonus neprasītu. Turklāt

neesmu jau nekāda zvaigzne. Piemēram, kā dzirdēju, arī [Ukrainas izlases spēlētājs [Nikolajs] Hrijapa vienkārši sarunāja un brīvi varēja doties uz Kazaņas "Unics" – arī viņam bija kontrakts uz šo sezonu. Kluba vadība uzskata, ka nav jēgas ar varu turēt komandā spēlētājus, kas tajā nevēlas spēlēt un dara to ar piespiešanos. Ar tiem kontraktiem Krievijā ir, kā ir – tas ir stiepjams jēdziens. Spēlētājs no tā var iegūt, bet tikpat labi arī ciest – tevi mierīgi var atlaist sezonas vidū, un diezin vai pēc tam kādam kaut ko pierādīsi un izcīnīsi savu taisnību.

– Var teikt, ka esi pieradis pie Krievijas ikdienas un uz civilizēto Eiropu vairs nevelk?

– Krievija ir Krievija... Protams, kad gadu esi nodzīvojis Maskavā, tad Perma nedaudz šķiet kā kontrasts, nedaudz nīkulīgi – nav īpaši daudz, ko darīt brīvajā laikā. Pagājušogad baigi vilka atpakaļ uz Latviju, bet šogad laikam pierasts. Iespējams, tādēļ, ka pagaidām ir ļoti daudz spēļu un līdz ar to laiks paiet diezgan ātri – decembris jau klāt, bet patiesībā sezona pat tā īsti nav uzmēmusi apgriezienus. Nedēļā sanāk vismaz divas spēles, turklāt ja vēl jādodas izbraukumā – ceļā paiet trīs dienas. Šogad gan mums atrisināja pārāk garo pārbraucienu problēmu, un tagad visur dodamies "pa taisno" ar līgumreisiem – Novosibirska un Rostova pie Donas sanāk tā tālāk, taču, piemēram, tikko uz Kazaņu aizlidojām nepilnā pusstundā. Varbūt pēc Jaunā gada (beigsies FIBA Eiropas līga, sāksies ikdienas rutīna), tad gan droši vien prasīsies uz mājām.

– Izdzirdot nosaukumu Urāli, rodas priekšstats, ka dziļāk laikam nav kur ielīst... Bet kā ir patiesībā?

– Patiesībā, nav tik traki. Arī tur dzīve pamazām attīstās un cilvēkiem ir vietas, kur aiziet atpūsties. Permā ir vairāki kinoteātri, kur regulāri tiek izrādītas jaunākās filmas, arī pāris naktsklubu, boulinga zāle. Cita lieta, ka mums to īpaši nesanāk izmantot – tik, cik vakarā pēc spēles kaut kur aiziet pasēdēt vai uz kādu filmu. Nākamais rīts pēc mačiem spēlētājiem ir brīvs, līdz ar to var atļauties nedaudz ilgāk padzīvoties iepriekšējā vakarā. Bet citādi – ja tev astoņos vakarā beidzas viens treniņš, bet nākamajā dienā vienpadsmitos gaidāms nākamais, tad nemaz nav tā, ka šausmīgi kaut kur gribētos iet un kaut ko aktīvi darīt. Pērn vēl kaut kā sanāca biežāk, bet šogad – fiksāk mājās un gulēt... Jau pierasts arī pie laika apstākļiem. Pagājušogad gan, kad uznāca mīnus 40 grādu, man bija šoks – domāju zvanīt uz mājām un stāstīt, kas un kā. Kādu mēnesi no vietas turējās mīnus 30 un zemāk... Šogad pagaidām silts – kad braucām projām, bija tikai mīnus 20. Sniega gan daudz – līdz ceļiem. Kontaktēties ar cilvēkiem man problēmu nav – arī Latvijā man bija draugi starp krieviem un tādā ziņā nekas no jauna jāapgūst nebija.

– Neviens tevi par fašistu vēl nav nosaucis?

– Bija vienreiz gadījums vēl Maskavā, kad viens taksometra šoferis, uzzinājis, ka esmu no Latvijas, sāka kaut ko runāt par kariem un netaisnībām. Teicu, ka viss ir labi, bet lai laiž mani labāk ārā... Bet principā nē – tādas lietas neviens nav cīlājis. Tur tautībai neviens nepievērš lielu uzmanību – galvenais, lai spēlē, kā pienākas. Lūk, ja es sāktu laukumā darīt kaut kādas muļķības un "rakt" komandu, tad varbūt kāds nīknumā piesuktu kaut ko tādu.

– Sportiskajā ziņā šoruden izskatās, ka tavs spēles laiks salīdzinājumā ar pagājušo sezonu ir samazinājies. Tā ir nejaušība, vai kaut kas komandā mainīts apzināti?

– Pirmajā sezonā man pagāja ilgāks laiks, kamēr vispār iejutos komandā, – visu vasaru biju trenējies viens pats bez partneriem, un, nonākot komandā, nebija viegli pierast pie jaunajiem apstākļiem. Līdz ar to pirmajos divos mēnešos man gāja briesmīgi – bija sajūta, ka vispār esmu aizmirsis, kā jāspēlē basketbols. Treniņos slodze bija pamatīga, taču pamazām pieradu un līdz gada beigām jau biju sapratis, kas un kā – atguvu formu un sāku normāli spēlēt. Lai izdzīvotu, nācās pacīnīties – uz sešām ārzemnieku vietām komandā bijām septiņi. Izdevās izkonkurēt lietuvieti Kadzjuli [viņš tagad kopā ar Jāni Blūmu un Armandu Šķēli spēlē Vloclavekas "Anwil". – "SA"], un tad arī it kā biju pierādījis savu vietu komandā. Šogad situācija ir nedaudz citādāka – pērn spēlēju pārsvarā kā otrais numurs, saspēles vadītāja postenī Ediju Šenonu mača laikā nomainot maksimums piecas minūtes, bet šogad man kā pirmajam numuram jāspēlē pārsvarā visu laiku. Vienkārši sanācis, ka citu mums šosezon nav. Pagājušogad mans uzdevums uzbrukumā bija aizskriet un apspēlēt, bet šogad viss ir krasi mainījies – jāiet ar bumbu un jāvada saspēle. Līdz ar to dažreiz nākas samierināties arī ar mazāku spēles laiku, vairs negūstu tik daudz punktu, kā varbūt varētu. Jāatzīst, pats nedaudz pārdzīvoju – spēlēt kā pirmajam numuram laikam nav mans īstais aicinājums, man labāk patīk uzbrukumā pašam darboties agresīvi ar bumbu. Taču, no otras puses, apzinos, ka šīs iemaņas man vēlāk noderēs – varēšu sevi tirgū piedāvāt gan kā pirmo, gan kā otro numuru. Redz, [FIBA Eirolīgas mačā] Salonikos treneris uzdeva saspēli vadīt Pašutinam, bet man beidzot ļāva atkal uzspēlēt kā otrajam – uzreiz spēle aizgāja! [Vaikulis kļuva par rezultatīvāko spēlētāju. – "SA".]

– Kādēļ, tavuprāt, Belovs to nenovērtē?

– Šajā pozīcijā mums pietiek labu spēlētāju: [Zahars] Pašutins, [Sergejs] Čikalkins un [Ruslans] Avļejevs – visi var spēlēt otrā numura pozīcijā. Tie visi tomēr ir Krievijas izlases spēlētāji, turklāt nacionālajā čempionātā ir nosacījums, ka laukumā jāatrodas vismaz diviem krievu spēlētājiem. Līdz ar to reāli man maiņa sanāk tikai ar [Maiklu] Džonsonu. Teorētiski varētu uziet kopā es un Daineko, kam ir Krievijas pase, taču Belovs šādu variantu kaut kā neizmanto, līdz ar to Krievijas čempionātā tā pa īstam uzspēlēt nemaz nesanāk. FIBA kausā gan – dažreiz, kad Pašutinam liek vadīt saspēli, varu vairāk izvērsties. Taču kopumā es šosezon spēlēju kā pirmais numurs, un statistikas ziņā tas daudz ko izskaidro.

– Kā vispār ir spēlēt pie divām tādām bijušajām basketbola zvaigznēm kā Belovs un Homičs? Skaidrs, ka viņi paši savulaik ir bijuši labākie visaugstākajā līmenī, zina spēlētāju psiholoģiju un viltības, droši vien izvirza visaugstākās prasības...

– To, kā tas ir, es sajutu jau tad, kad spēlēju Rīgā un pie Valda Valtera. Sekoja Miglinieks, tad arī Bazarevičs – arī paši nesen vēl lieliski spēlētāji, tā ka būtībā pēdējos gados pie tā jau esmu pieradis. Pagājušogad bija vieglāk – komandā bija vairāk jauno un kļūdas kaut kā sadalījās līdzvērtīgi. Šogad sastāvā savākts vairāk pieredzējušu spēlētāju, līdz ar to palikušajiem jaunajiem pār galvu nāk vairāk. Arī es joprojām vairāk skaitos šajā kategorijā, tā ka nav nekāda saldā dzīve. Bet tā laikam ir jebkurā klubā un valstī.

– Pēc "Ural Great" smagā zaudējuma Kazaņā kluba vadība publiski runāja atklātu valodu, sak, tā tas nepaliks, un jau drīzumā komandas sastāvā gaidāmas pārmaiņas. Cik par to esi dzirdējis, un vai tas var skart arī tevi?

– Patiesībā, neko daudz par to nezinu, taču nedomāju, ka būtu pirmais grēkāžu rindā. Dažādas runas klīda jau sen, un acīmredzot zaudējums "Unics" bija tas lūzuma punkts, kad kluba vadība nolēma paziņot par savu neapmierinātību atklāti. Pats par sevi šis zaudējums nebija nekas traģisks – arī pagājušogad mēs sezonas sākumā Kazaņā zaudējām. Kad viņiem tur sanāk pilna zāle ar septiņiem tūkstošiem līdzjutēju, spēlēt nav nemaz tik vienkārši... Taču skaidrs, ka pārmaiņas būs – atgriezīsimies Permā, un tad jau redzēs, kurš kritīs pirmais. Cerams, ka mani liks mierā, un iespējams, ka kaut kādas pārmaiņas man pat nāks par labu.

– Lūdzu, nedaudz pastāsti par to, kas vispār ir Krievijas basketbols!

– Patlaban Krievijā ir viens ļoti spēcīgs klubs – tas ir CSKA, kam ir vairāk nekā desmit miljonu liels budžets, kas ir salasījis ļoti labus spēlētājus, izvirzījis mērķi nezaudēt nevienu spēli Krievijas čempionātā un kļūt par Eirolīgas čempionu. Šosezon viņi vēl nav zaudējuši ne spēli. [Trešdienas vakarā gan tas notika un CSKA ar 70:71 zaudēja Boloņas "Skipper". – "SA".] Liels pluss nacionālajā čempionātā viņiem ir tas, ka Krievijas pilsonību saņēmis Dž.R. Holdens, līdz ar to būtībā viņi laukumā var spēlēt vienlaikus ar četriem ārzemniekiem. Manuprāt, Krievijas čempionāta līmenis pēdējo gadu laikā ir ievērojami audzis – ar jebkuru komandu vismaz izbraukumā jāspēlē ļoti nopietni. Tulas "Arsenal" nesen vinnēja Maskavas "Dinamo" ar 20 punktu pārsvaru, arī ar Kazaņu ilgi turējās. Izskatās gan, ka beigu beigās viss izšķirsies starp trijām komandām – "Ural Great", "Unics" un CSKA, jo pārējām varētu pietrūkst stabilitātes. It kā labu sastāvu novācis arī Maskavas "Dinamo", taču tai tā spēle kaut kā pavisam neiet – pat nezinu, kas par vainu.

– Kādi ir "Ural Great" uzdevumi šajā sezonā?

– Kā jau Krievijā ierasts, mērķi tiek stādīti visaugstākie – mēģināt uzvarēt pašmāju čempionātā un iekļūt vismaz finālčetriniekā FIBA Eirolīgā. Konkrēti nekas gan nav paziņots, taču jūtams, ka tieši šādu iznākumu vēlētos vadība. Protams, arī spēlētājiem gribas pēc iespējas vairāk, taču vienlaikus jāapzinās, ka uzvarēt, piemēram, CSKA Krievijā būs ļoti smags uzdevums. Varbūt atsevišķās spēlēs, taču sērijā – tas jau būtu varoņdarbs. Par FIBA Eirolīgu un "Final Four" – tas gan nebūtu nekas nereāls. Salīdzinājumā ar ULEB kausu, kur spēlētājam pagājušogad, FIBA komandu līmenis ir nesalīdzināmi zemāks. Ja neskaita Krievijas klubus un varbūt vēl pāris, tādu īstu pretinieku šeit nav. Galvenokārt aizsardzības ziņā atšķirība ir milzīga. Domāju, ka starp četriem klubiem finālā vairākums būs no Krievijas.

– Vai Ainaru Bagatski Krievijā ir izdevies satikt?

– Jā, satiku pirms spēles – viņš kā reize taisījās uz Latviju, iepriekšējā vakarā bija dabūjis to traumu. Iespaidi? Nē, tik pozitīvi kā man viņam tie par Krievijas basketbolu, protams, nebija. Ēmot vērā klubu, tā arī varētu būt...

– Zināms, kādi likumi valda Krievijas futbolā un hokejā – "melnā" nauda, nekontrolējamās algas leģionāriem, galvenais vārds pieder tam, kam labāka aizmugure... Vai basketbolā situācija ir līdzīga?

– Basketbolā tā vide šajā ziņā tomēr ir nedaudz sakārtotāka un Eiropas standartiem atbilstīgāka. Vasarā nedaudz mainījās "Ural Great" sponsori, un līdz ar to arī pie mums

tagad viss notiek civilizētāk – solīdi, caur bankām. Nav vairs tā, ka atnāc pie šefa, viņš izņem no kabatas naudas žūksnīti un noskaita tavu daļu. Klubs pats pateica, ka vēlas, lai šī lieta būtu sakārtota un nebūtu pamata nekādām domstarpībām. Ej uz banku, paņem savu naudu un dari ar to, ko vēlies. Protams, ir atšķirība starp superlīgu A un B – gan finansiālajā, gan organizatoriskajā, gan sportiskajā ziņā. B superlīgā spēlē faktiski bez aizsardzības – uzvar tas, kurš vairāk samet. Mums "Dinamo" tā nebija – Bazarevičs mums lika spēlēt no aizsardzības, un faktiski tādēļ arī uzvarējām.

– Kad Bagatskis atstāja Ventspili un iespēju spēlēt ULEB kausā par labu "Evraz" un krietni zemākam līmenim, daudzi teica: "Aha, aizbrauca pēc lielās naudas..." Vai patiesām spēlētāju algas Krievijā ir lielākas nekā citur Eiropā?

– Jā, to šobrīd atzīst visi – tādu naudu kā Krievijā basketbolistiem nemaksā nekur citur Eiropā. Dzirdot, kādas summas šeit apgrozās, par to nav nekādu šaubu. Kādas? Nu, cik zinu, miljonu saņem vairāki – CSKA vien [Markuss] Brauns, [Mirsads] Tirdžans, domāju, ka noteikti arī [Viktors] Aleksanders. Vienkārši Krievijā ir nauda – ir uzņēmēji un milzīgas firmas, kas ir ar mieru ieguldīt līdzekļus basketbolā. Patiesībā tas, kas mums varbūt šķiet liela nauda, viņiem ir kapeikas. Patlaban spēlētāji uz Krieviju brauc ļoti labprāt. Mūsu klubā? Skaitļus nezinu, taču domāju, ka visvairāk saņem Čikalkins un Avļejevs.

– Tomēr vietējie spēlētāji?

– Krievijā patiesībā ir ļoti maz augsta līmeņa vietējo spēlētāju, līdz ar to tie, kas ir, iet "uz izķeršanu" – patiesībā viņi visi ir ļoti labi apmaksāti. Krievijas Basketbola federācija izdomāja to noteikumu, ka piecniekā visu laiku jābūt diviem pašmāju spēlētājiem, un tagad viņi var dzīvot kā paradīzē. Klubi vienkārši izmisīgi meklē atbilstīga līmeņa spēlētājus un ir gatavi tiem maksāt lielas naudas. Iespējams, ka nākamgad šī kvota tiks paaugstināta līdz trim spēlētājiem – nezinu, kas tad darīsies. Visiem, kā Holdenam, jau pilsonību neiedosi... Teorētiski, man ir līgums arī uz nākamo sezonu, un tas tieši ietekmē arī mani, taču pagaidām uztraukties par to par agru – līdz tam laikam daudz kas vēl var mainīties.

– Turpinot par tavu karjeru, mazliet atkāpsimies pagātnē – laikā, kad tu aizbrauci no Latvijas. Tobrīd LMT, šķiet, vēl bija diezgan spēcīgs klubs?

– Patiesībā tobrīd jau klubam reāli bija bankrots un man bija doma tikt vienalga uz kurieni, ka tikai projām no Latvijas. Tad labāk sākt visu no jauna un mēģināt apliecināt sevi citur nekā palikt un maisīties tepat, pa šejieni. "Dinamo" pati izrādīja interesi – caur Arni Vecvagaru, kurš savulaik kopā ar komandas otro treneri bija spēlējis Austrijā. Bija dabūjuši manu numuru, zvanījās, šķita nopietni vēlamies redzēt mani pie sevis, un tad nu es izlēmu, ka piekritīšu. Kāpēc gan ne? Klubam bija mērķis atgriezties augstākajā līgā, un es biju pārliecināts, ka tiks savākta normāla komanda, lai īstenotu šo uzdevumu.

– Kā viņi tevi ievēroja? Tu tomēr nebiji starp Valda Valtera iecienītākajiem spēlētājiem, un līdz ar to arī tava statistika nebija diez ko spoža.

– Nē, patiesībā pēdējais gads, kad komandu vadīja Igors Miglinieks, man bija ļoti veiksmīgs – Ziemeļeiropas Basketbola līgā metu vidēji kādus 16 punktus, Latvijā – tuvu pie divdesmit. Divus gadus biju nosēdējis uz soliņa, taču Miglinieks man uzticējās

un ļāva spēlēt daudz – vismaz 30 minūšu ik spēlē. Aizbraucu uz Maskavu, nospēlēju vienu sezonu, un tad sekoja piedāvājums no "Ural Great". Tur mani paņēma uz pārbaudes laiku, uz desmit ULEB kausa spēlēm, bet, kad termiņš bija iztecējis, viss it kā turpinājās savu gaitu – nekādu sarunu vairs nebija, vienkārši paliku un turpināju spēlēt. Sākumā varbūt bija nedaudz neparasti, taču patiesībā jau nekā pārcilvēciska nav. Pagaidām man nav ko nožēlot – viss ir noticis ļoti labi.

– Varbūt tomēr ne viss – pirms pāris mēnešiem tavs uzvārds Latvijā bija ļoti populārs, analizējot valstsvienības sastāva komplektēšanā pirms Eiropas čempionāta pieļautās kļūdas. Kas toreiz bija par vainu, ka būtībā nemaz netiki pie iespējas sevi apliecināt?

– Es negribētu teikt par kādu kaut ko sliktu – komandas sastāvu tomēr nosaka treneris un pēcāk pats atbild par rezultātiem. Ja Armands Krauliņš tobrīd uzskatīja, ka komandā neiederos – viņš man nolēma to iespēju nedot un tādas bija viņa kā trenera tiesības. Patiesībā tas ir diezgan sarežģīts jautājums. Nezinu, kas tieši bija trenera lēmuma pamatā – varbūt viņš ņēma vērā tikai to turnīru Zviedrijā, kur mēs spēlējām. Ja tā, tad es pilnīgi godīgi varu atzīt, ka tam nebiju gatavs. Pēc sezonas beigām mēnesi biju atpūties un faktiski netrenējies. Es šim turnīram negatavojos. Ja tas būtu nedēļu iepriekš, varbūt kaut kas būtu citādāk, bet tagad, pa taisno aizbraucot, es zināju, ka neesmu gatavs. Uzreiz pēc tam es tiku atskaitīts. Varbūt, ja man tiktu dota iespēja ilgāk būt ar komandu sagatavošanās posmā, man izdotos Krauliņa priekšstatu par sevi mainīt, taču tā nenotika. Biju domājis, ka notiks tieši tā – sāksu trenēties un atgūt formu, uzspēlēšu kādā pārbaudes mačā un īstajā brīdī mēģināšu konkurēt uz vietu sastāvā. Ja godīgi, divas nedēļas vēlāk jau būtu bijis gatavs darboties pavisam citā līmenī. Taču tur nav ko nožēlot – laiku vairs atpakaļ nepagriezt, turklāt gan jau man vēl būs iespējas.

– Vai treneris tev paskaidroja savus apsvērumus, pieņemot tieši šādu lēmumu?

– Nē, pasauca malā un pateica, ko nolēmis: ja kaut kas mainīšoties, došot man ziņu. Pāris dienu vēlāk jau devos uz Permu.

– Atlases cikla pēdējā spēlē pret Franciju tomēr paspēji debitēt Latvijas izlasē. Vai bija kādas īpašas izjūtas?

– Protams, ir atšķirības spēlēt klubā vai izlasē – tajā līmenī ikviens spēlētājs, kas nāk pretī, ir patiešām augstākās klases. Man bija tiešām liels gandarījums, ka izdevās uzspēlēt, taču uz Eiropas čempionātu acīmredzot nebija lemts aizbraukt. Beigās pat neizdevās noskatīties nevienu no Latvijas izlases trim spēlēm Zviedrijā. Zinot rezultātus – varbūt pat labāk, ka tā. Man noteikti nebūtu ļauna prieka, sak, nepaņēmat mani – tā arī jums vajag. Turpināšu spēlēt un cerēšu, ka jaunais izlases treneris man dos iespēju, kad pienāks laiks. Tagad gan turnīra izspēles kārtība esot mainījusies – redzēs, kādu iespaidu tas atstās uz komandas komplektēšanas principiem.

Raimonds Vaikulis

Dzimis 1980. gada 4. februārī

Augums: 1,91 m

Svars: 82 kg

Ampluā: aizsargs

Spēlēt: Permas "Ural Great"

(Krievijas Superlīgas A grupa), otrā sezona

Iepriekšējās komandas: "ASK/Brocēni/LMT", "Brocēni/LMT", BK LMT, Maskavas "Dinamo" (Krievijas Superlīgas B grupa)

2003./2004. gada sezonas statistika (vidēji spēlē)

Krievijas Superlīga – 9 spēles, 17 minūšu, 5,8 punkti, 2,8 atlēkušās bumbas, 2,5 rezultatīvās piespēles, 1,4 kļūdas

FIBA Eiropas līga – 8 spēles, 21 minūte, 8 punkti, 2,2 atlēkušās bumbas, 2,3 rezultatīvās piespēles, 1,9 kļūdas